

Tai vienur tai kitur pasaulyje pasigirsta žinios apie įvairius privačius apsireiškimus. Vieni jais patiki ir ima Bažnyčios vyresniųjų reikalauti tuoj pat juos patvirtinti, kiti gi reaguoja skeptiškai, vadindami tai iliuzijomis arba mistifikavimu. Abi radikalios laikysenos yra netinkamos. Bažnyčios istorijoje antgamtiniai reiškiniai yra ne naujiena, buvo būdingi pirmųjų amžių Bažnyčiai, apie juos liudija taip pat pirmųjų dykumų tėvų - atsiskyrėlių raštai, jais net buvo manipuliuojama bandant pakeisti kai kurių Visuotinių Susirinkimų ar vietinių sinodų eigą bei sprendimus, apie juos svarsto eilė Visuotinių Susirinkimų viduramžiais. Tačiau dabartiniais laikais šie reiškiniai tapo tokie dažni, jog reikalauja išsamesnio įsigilinimo. Visame pasaulyje priskaičiuojama šimtai atvejų, kuomet kai kurie žmonės, nebūtinai katalikai ir net nebūtinai krikščionys, teigia regėję Viešpatį Jėzų, Dievo Motiną Mariją ir kitus šventus asmenis. Vien tik 1933-89 laikotarpiu priskaičiuojama daugiau kaip keturi šimtai vien klaidingų Marijos apsireiškimų, o po Lurdo apsireiškimų buvo paskelbta daugiau kaip pusantro šimto melagingų atvejų, kurių Bažnyčia nepripažino. Lietuva nėra išimtis. Kas negirdėjo apie palyginti nesenus įvykius Keturnaujienoje, Imbrade, Alksnėnuose, verkiančias Marijos statulas, reiškinius su kryžiumi Kaulakiuose, stebuklingus šaltinėlius ir t.t.

Visai natūraliai klausiamo, ar tikri yra tie apsireiškimai, kas už jų stovi ir kokią poziciją jų atžvilgiu turėtų užimti krikščionys katalikai?

Kaip katalikai tikime į Dievą, kurį mums apreiškė Jėzus Kristus. Jis yra Apreiškimo viršūnė ir pilnatvė, todėl "nelauktina jokio naujo viešo apreiškimo, iki garbingai pasirodys mūsų Viešpats Jėzus Kristus" (II Vatikano Susirinkimo Dogminė Konstitucija apie Dievo Apreiškimą). Bažnyčia yra pastatyta ant apaštalų pamato. Tai reiškia, jog apaštalų laikais Bažnyčią sudarė vienybėje su jais esantys tikintieji, vadovaujami apaštalo Petro ir priimančys iš jų Kristaus žodį: "Kas jūsų klauso, mane klauso, kas jus niekina, mane niekina" (Lk 10, 16). Šiais žodžiais Kristus patvirtino, jog jis pasiliks su savo Bažnyčia per apaštalų ir jų įpėdinių tarnystę. Šv. Ignacijus Antiochietis 108 m. rašė: "Visi priklausantys Dievui ir Jėzui Kristui, yra su vyskupu". III a. Gyvenęs šv. Kiprijonas sakė: "Niekam Dievas negali būti Tėvas, jei Bažnyčia nėra jam Motina". Todėl svarstant panašaus pobūdžio klausimus privalome tikėjimo klusnumu priimti Bažnyčios Mokymą (Magisterium Ecclesiae), kuris Šventajai Dvasiai vadovaujant yra tikrasis Dieviškojo Apreiškimo saugotojas, interpretuotojas ir perdavėjas.

Bažnyčia išskiria "viešąjį apreiškimą" ir "privačius apreiškimus". Skiriasi jie ne tik laipsniu, bet ir esme. "Viešasis apreiškimas" reiškia Dievo Apreiškimą, skirtą žmonijai, įgavusį literatūrinę Biblijos formą ir besiskleidžiantį per Tradiciją. Dievas palaiapsniui leido save pažinti ir galiausiai pats tapo žmogumi Jėzuje Kristuje, per kurį mums galutinai ir pilnai pasakė viską. Didysis Katalikų Bažnyčios Katekizmas cituoja šv. Kryžiaus Joną: "Nuo to laiko, kai Jis mums atidavė

savo Sūnų, kuris yra Jo žodis, Dievui nebelieka nieko daugiau pasakyti. Tuo vienu Žodžiu Jis mums pasakė iš karto viską (...); nes ką Jis anksčiau buvo sakęs pranašams dalimis, Jis viską pasakė savo Sūnuje, mums atiduodamas viską, savo Sūnų. Dėl to tas, kuris dabar klausinėtų Viešpatį ar lauktų iš Jo vizijos ar apreiškimo, ne tik elgtųsi kvailai, bet ir įžeistų Dievą, nežvelgdamas vien į Kristų, o ieškodamas dar ko nors kito arba kokių nors naujovių" (66). Tai nereiškia, jog Bažnyčia visiškai atsiriboja nuo jų, atvirkščiai - mato tame ir didelį tikinčiųjų dvasinio augimo potencialą, aišku, pirma viską nuodugnai išstirdama. "Privačių apreiškimų tikslas nėra "pagerinti" arba "papildyti" galutinį Kristaus Apreiškimą, bet padėti jį pilniau išgyventi tam tikrose istorinėse epochose" (KBK 67).

Bažnyčia pripažįsta kai kurių privačių apreiškimų antgamtinę galimybę, tačiau vienareikšmiškai nustato, jog jie nepriklauso Bažnyčios tikėjimo lobynui, todėl katalikai neprivalo jais tikėti. Bažnyčia moka atskirti ir priimti tai, kas apreiškimuose yra autentiška, t.y. ką Kristus ir šventieji nori duoti Bažnyčiai.

Privatūs apreiškimai naujai nusako kai kurias išganingas tikėjimo tiesas (pvz. Marijos Nekaltas Prasidėjimas) arba siekia atgaivinti ir pagilinti dvasinį gyvenimą įvairiomis pamaldumo priemonėmis (Rožinio malda, įvairios atgailos formos, Švč. Jėzaus Širdies kultas ir t.t.), prisitaikant prie laikmečio poreikių, duodant Bažnyčiai naują dvasinį impulsą. Tų apreiškimų tikslas yra aktualizuoti Dievo Apreiškimą ir padėti žmonėms artėti prie Dievo, t.y. jie skirti bendram Bažnyčios gėriui.

Nekartą pasitaikė, kad pažodinis ir fundamentalistinis apreiškimų turinio aiškinimas, išimant jį iš katalikiško tikėjimo mokslo konteksto, trukdė tikintiesiems pilnai ir teisingai suvokti galutinį Kristaus Apreiškimą. Toks elgesys davė pradžią ne vienai sektai ir atskalai.

Galima teigti, jog Bažnyčia visais laikais stengėsi išlaikyti atsargumą privačių apreiškimų atžvilgiu. Šv. Teresės Avilietės nuodėmklausiai du metus tvirtino, jog jos antgamtiniai regėjimai yra iš piktosios dvasios. Vienas nuodėmklausys liepė pasirodžiusią būtybę kiekvieną kartą peržegnoti ir rodyti jai špygą... Šv. Teresė klusniai taip ir darydavo, nors buvo įsitikinusi, jog jai apsireiškia Jėzus. Labai dėl to savo poelgio pergyveno, Viešpatį atsiprašinėjo ir teisinosi, jog taip elgiasi liepiama tų, kuriuos Kristus paskyrė savo Bažnyčios vyresniaisiais. Jėzus per apsireiškimus ją girdavo, jog yra klusni savo nuodėmklausiams.

Apie atsargumą taip pat rašo ir šv. Kotryna Sienietė savo "Dialoguose". Kristus perspėja sielą, jog regėjimuose ieškotų tik Jo, o ne dvasinio džiaugsmo, nes velnias gali tuo pasinaudoti. Ji rašo: "Jei siela neišlaikys tikro nuolankumo ir išpuiks, su panieka neatmesdama visų jai duodamų džiaugsmų, tuomet pakliūs į šėtono rankas. Atmetus gi su nuolankumu tuos džiaugsmus, meilėje pasirenkant Jį, kuris yra davėjas, o ne dovana, velnias negalės pakęsti nuolankios sielos".

Iš šv. Kotrynos Sienietės laikmečio kilusi legenda pasakoja apie vieną pamaldų vienuolį, kuris

niekino studijas ir mokslą. Šį jo elgesį skatino pasirodantis vaiduoklis, turintis Dievo Motinos išvaizdą. Kai tai iškilo į viešumą, vienas švento gyvenimo vienuolis jam patarė spjauti į veidą pasirodžiusiai būtybei. Jei tai yra Mergelė Marija, būdama nuolanki šį pažeminimą nuolankiai ir priims, o jei demonas, jo puikybė neleis tokio pažeminimo pakelti. Vienuolis taip ir padarė: vaiduoklis persikeitė į tikrą savo pavidalą ir daugiau nebesirodė.

Nekyla abejonių, jog šis pasakojimas atėjo iš Egipto atsiskyrėlių laikų, ir panašūs pasakojimai adresuojami daugeliui šventųjų, ypačiai Pilypui Neri.

Dykumų tėvai, pirmųjų amžių atsiskyrėliai rūpestingai puoselėjo nuolankumą, todėl vengė bet kokių antgamtinių apraiškų ir net rodė aiškų priešingą nusistatymą stebuklų darymo atžvilgiu.

Bažnyčios ganytojai nurodė kai kurias gaires minėtais atvejais. Jau Laterano V visuotinis susirinkimas 1516 m. nustatė, jog visi įkvėpimai, regėjimai ir pranašystės turi būti Apaštalu Sosto ištirti kanoninio proceso keliu, kurį pradėtų ordinaras, sudarydamas švento gyvenimo ir patyrusių žmonių komisiją. Visoms apgaulėms Susirinkimas uždėjo griežtą bausmę, t.y. popiežiui rezervuotą ekskomuniką. Tridento visuotinis Susirinkimas XXV sesijoje 1563 metais nutarė, jog apreiškimus ir antgamtinius reiškinius turi įvertinti ordinaras, jog joks naujas stebuklas negali būti patvirtintas be jo pritarimo. Ir jei vyskupas įsitikina minėtų dalykų tikrumu, pasitaręs su patyrusiais teologais ir pamaldumu pasižyminčiais žmonėmis, gali aprobuoti. Svarbu, kad tai neprieštarautų tiesai ir maldingumui.

Tirdama privačius apreiškimus Bažnyčia pirmiausia ieško negatyvių aspektų, ir niekada nepatvirtina nors menkiausią klaidą ar abejonę turinčio reiškinio. Ji vadovaujasi aiškia tiesa, jog "Dievas yra šviesa, ir nėra jame jokio sambrėškio" (1 J 1,5). Būdamas aukščiausiu gėriu, Dievas negali turėti savyje net menkausio blogio, klaidos ir trūkumo, juo labiau klaidinti savo kūrinių, todėl ir menka klaida bei netobulumas privačius apsiereiškimus daro visiškai nepriimtinus, įžvelgiant juose "melo tėvo" - šėtono - veiklos vaisius arba reginčio asmens nesąžiningumą ir sveikatos problemas.

Veikdamas šėtonas prisiderina prie žmonių mentaliteto, pasinaudoja jų sąvokomis ir jiems svarbiais dalykais, kad įsėlintų į sielą ir ją suvedžiotų. Šv. Ignacas Lojola yra davęs patarimą, kaip atskirti dvasias, jog jei atėjusi mintis ir pradžioje, ir eigoje, ir savo vaisiais pabaigoje yra gera, tuomet ji yra Dievo ir jo šventųjų įkvėpta. Bet jei nors kuriame tarpsnyje rastusi bent menkiausias blogio šešėlis, reikia tai atmesti ir laikyti šėtoniškos kilmės. Štai kodėl kanoniniuose procesuose, tiriančiuose apsiereiškimų tikrumą, vienu iš svarbiausių yra tikėjimo gynėjas (promotor fidei), kuris visus su apsiereiškimu susijusius dalykus patikrina Dieviškojo Apreiškimo šviesoje, ieškodamas menkausio prieštaravimo Bažnyčios Mokymui tikėjimo ir moralės klausimuose.

Šis tyrimas vykdomas dviem lygmenimis: prigimtiniu protu ir tikėjimu. Pirmiausia yra būtina iširti, ar įmanoma tuos neįprastus reiškinius paaiškinti prigimtinio protu ir mokslo atskleistais gamtos dėsniais pasitelkiant į pagalbą įvairių mokslų - medicinos, psichologijos, logikos, fizikos ir t.t - specialistus. Tuo norima išvengti apgaulės, psichinių susirgimų sąlygotų klaidesių ir pan., konstatuoti, jog vieni ar kiti reiškiniai yra mokslui nesuprantami ir natūraliai nepaaiškinami.

Esminis privačių apreiškimų teologinio tyrimo tikslas yra Dieviško Apreiškimo šviesoje atpažinti dvasias, nustatyti, kas už tų reiškinų stovi: Dievas ar šėtonas. Jėzus perspėjo savo mokinius: "Sergėkitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailyje, o viduje yra plėšrūs vilkai. Jūs pažinsite juos iš vaisių." (Mt 7, 15).

Procesų praktikoje nusistovėjo tam tikri privačių apreiškimų tyrimo kriterijai, kuriuos galima būtų padalinti į dvi grupes: natūralūs ir teologiniai.

Natūralūs kriterijai:

- Apsireiškimo liudininko psichinė sveikata;
- Liudininko patikimumas ir tiesos sakymas;
- Autentiški, objektyvūs faktai, įrodantys antgamtinių jėgų įsikišimą.

Teologiniai kriterijai:

- Regula fidei - atitikimas Bažnyčios Mokymui;
- Regula oboedientiae - krikščioniškas nuolankumas ir paklusnumas Bažnyčiai (priešinga šėtono puikybei);
- Regula sanctitatis - su apsireiškimu susijusių asmenų ir apsireiškimo vaisių šventumo klausimas;
- Bonum commune Ecclesiae - bendrasis Bažnyčios gėris;
- Antgamtiniai apsireiškimo vaisiai regėtojo sieloje ir gyvenime;
- Antgamtiniai apsireiškimo vaisiai tikinčiųjų sielose;
- Démoniški Dievo mėgdžiojimo elementai (šėtonas bando pamėgdžioti Dievo darbus, norėdamas patraukti sielas, tačiau kažkur neišvengiamai suklysta. Dėl tos priežasties šėtonas vadinamas "Dievo beždžione").

Rūpestingai ir smulkmeniškai tiriant apreiškimą, paaiškėja tikroji jų kilmė. Jei nors vienas iš šitų kriterijų yra negatyvus, privatus apreiškimas yra atmestinas. Jei visi kriterijai yra pastoviai teigiami, įgaliotas Bažnyčios vyresnysis gali apreiškimą patvirtinti. Aišku, apreiškimai turi būti pasibaigę ir praėję pakankamai laiko, kad būtų galima stebėti vaisius.

Šėtoniškų apreiškimų vienas iš svarbiausių požymių yra puikybė: noras nepriklausyti nuo Bažnyčios vyresniųjų; jų vertinimo atmetimas ir nepaisymas; užsispyrimas savo nuomonėje ir neapykanta kitokiam požiūriui; pykčio prasiveržimas atskleidus tiesą ir pasiekus objektyvumą;

įsivaizdavimas, jog turima kažkokių malonių ir privalumų ir tų tariamų galių reklamavimas; reikalavimas, jog būtų klausoma ne Bažnyčios, bet regėtojo, grasinant nepaklusniems ir abejojantiems prakeikimais, nelaimėmis ir kitomis blogybėmis. Šėtonas gali pasinaudoti mažesniu gėriu, kad pasiektų didesnę blogį, pvz. pagydyti, suteikti trumpalaikę sėkmę tuo laimėdamas žmogaus pasitikėjimą; gali skatinti pamaldumą, tikras krikščioniškas dorybes, paklusnumą Bažnyčiai ir t.t., tačiau tai daro klatingai, siekdamas savo kreivų tikslų, todėl tie jo "gėrio" darbai nepasižymi nei pastovumu, nei tikrumu, nei tikra gerove.

Prie to pasakytina, jog mėgstama manipuliuoti tomis gėrio nuotrupomis, kurios lydi šėtoniškus apreiškimus, stengiamasi nukreipti dėmesį nuo konkrečių detalių, o akcentuoti visumą arba teigti, jog pasireiškia daugiau gėrio nei blogio. Tokie svarstymai yra šėtoniškos strategijos dalis, jų kilmė aiški ir nepriimtini.

Iš karto be didesnių svarstymų atmestini apreiškimai, kuriuose yra prieštaraujančių krikščioniškai moralei ir padorumui dalykų: orumo ir kuklumo trūkumas, ciniškumas ir juokingumas, keistumas, neskaistumas ir t.t. Panašūs reiškiniai leidžia spręsti apie apsireiškimų autorių.

Demoniškus apreiškimus išduoda ir tam tikras dėsningumas emocinėje srityje, kuomet regėtoją ir jo pasekėjus pirmiausia aplanko džiaugsmas, euforija, religinis entuziazmas ir užsiangažavimas, tačiau vėliau ateina pavargimas, liūdesys, tikėjimo susilpnėjimas, baimė, negatyvus kriticismas, cinizmas, skeptiškumas, dvasinis tuštumos pojūtis, destruktivus elgesys savęs paties ir kitų atžvilgiu ir t.t. Atkreiptinas dėmesys, jog panaši religinės patirties eiga būdinga daugeliui sektų, netikram religingumui ir nuodėmingam gyvenimui - ar tai neliudija piktosios dvasios įtakos?

Dar šv. Teresė ir šv. Kotryna rašė, jog jei regėjimas atneša ramybę ir dorybės alkį, vadinasi jis iš Dievo. Bet jei regėtoją pradžioje apvaldo didelis džiaugsmas, kuris paskui tampa dvasine suirutė ir tamsa, tai ženklas, jog ne Dievas yra to regėjimo šaltinis.

Bažnyčia pripažino tų dviejų šventųjų mistikų raštus, suteikdama joms garbingą Bažnyčios Doktorės titulą.

Svarbus veiksnys yra taip vadinama "minios psichologija", kuomet žinia apie tariamus stebuklingus įvykius ir paslapties nuotaika žaibiškai išplinta, o juos lydinti psichologinė įtampa, tikėjimasis kažko neįprasto ir smalsumas gali virsti psichoze. Šiuo atveju prisimena man taip vadinamo NSO fenomenas. Labai svarbu tiriant panašius įvykius išlaikyti psichologinę pusiausvyrą ir nepasiduoti išankstinei daugumos nuotakai ir nusistatymui. Tiriant apreiškimą svarbiausia aiškintis jo prigimtį, o kiekybės kriterijus, nepaisant, jog daug žmonių lankosi, tiki ir pan., neturi esminės reikšmės.

Kaip pavyzdį norėtusi pateikti keletą atvejų, kuomet Bažnyčia nepatvirtino privataus apreiškimo. Olandijoje yra žinoma istorija "Visų tautų valdovės" pavadinimu, vienai moteriškai pradėjus teigti, jog ji neva turėjusi Marijos apreiškimus ir girdėjusi jos pranešimus. Haarlem vyskupijos ordinaras, kurio teritorijoje tai atsitiko, iš karto 1956 metais šitai įvertino negatyviai. Ir vėliau dar tris kartus Bažnyčia išreiškė savo nepritarimą. Galiausiai Tikėjimo Mokslo Kongregacija oficialiai uždraudė ir kunigams, ir pasauliečiams sieti savo pamaldumą su ta regėtoja ir jos tariamu apreiškimu, paragindama reikšti garbę Švč.M.Marijai, visatos Karalienei, Bažnyčios patvirtintomis ir nustatytomis formomis.

Garabandal vietovėje Ispanijoje 1961 metais prasidėjo 5 metus trukusi apsiareiškimų serija. Buvo ir pozityvių dalykų, tačiau šalia jų daugelis žmonių patirdavo nepaaiškinamą didelį nerimą ir baimę, kai kurie pažadėti per apreiškimus įvykiai neįvyko, regėtojų veiksmuose buvo daug blaškymosi ir keistumų. Vietos ordinaras uždraudė piligrimines keliones į minėtą vietovę. Šis draudimas pakartotas dar keletą kartų, kai galutinai jį patvirtino pati Tikėjimo Kongregacija. Galiausiai pagrindinė regėtoja Conchity prisipažino, jog nematė Dievo Motinos, jog ji pati nebesuprantanti, ar jai vaidenosi, ar melavo, ar sapnavo, jog per visą tą laiką ji apgaudinėjusi žmones. Po prisipažinimo liovėsi žmonių piligrimystės, nors iš pradžių buvo didelis nepasitenkinimas vyskupo sprendimu. Pasirodo ordinaro ryžtingumas pasiteisino.

Vokietijoje gyvenanti Gabriele Bitterlich turėjo tariamą apreiškimą, kurio įtakoje atsirado religinis judėjimas "Opus Angelorum", vokiškai - "Engelwerk".

Bažnyčia nepripažino šitų apreiškimų, kadangi jų turinys akivaizdžiai prieštaravo Mokymui apie angelus, vidinę bažnytinę tvarką, Vatikano II susirinkimo nutarimams.

Paskutinį dokumentą, skirtą "Opus Angelorum" judėjimui, popiežius pasirašė 1992 metais, išvardinant punktus, kuriuos privalo priimti šis judėjimas, jei nori išlikti vienybėje su Bažnyčia. Buvo uždrausta tiesiogiai ir netiesiogiai skleisti ir platinti priešingą Mokymui teoriją apie angelus ir jų pasaulį; uždraustas pasiaukojimas angelams; uždraustas sakramentų teikimas per atstumą, taip pat šios dvasios tekstų, maldų ir kitų dalykų įjungimas į liturgiją (šitoje vietoje reikia atkreipti dėmesį į faktus, kai Lietuvoje kai kurie katalikai vykdo taip vadinamą negimusią kūdikių krikštą per atstumą prie abortus darančių ligoninių!); įsakyta laikytis Bažnyčios nustatytos tvarkos egzorcizmų klausimu.

Problemos su "Opus Angelorum" tęsiasi jau 20 metų. Ganytojai bando išgelbėti tai, ką dar galima išgelbėti, t.y. žmones. Judėjimo vadovų užsispyrimas ir nenoras priimti Bažnyčios mokymą, nepaisant akivaizdžių įrodymų dėl apreiškimų falšyvumo, neleidžia užbaigti šios istorijos.

1983 metais Lenkijos mieste Olavoje gyvenantis dailininkas Kazimierz Domanski pradėjo teigti, jog buvo Dievo Motinos išgydytas ir gavęs jos paliepiamą pastatyti koplyčią piligrimams.

Domanski tvirtina, jog Marija liepusi tai padaryti, kad išvengus bausmės ir karo. Be to, liepė kalbėti rožančių, eiti išpažinties ir priimti Komuniją klūpomis, po Lenkiją pasklido Olavos "apreiškimų" garso įrašai. Į Olavą pradėjo plaukti minios piligrimų, imta rinkti aukas bažnyčios statybai.

Vietos (Vroclavo) vyskupas ištyręs apreiškimo turinį ir aplinkybes įsitikino to apreiškimo netikrumu. Tai patvirtino ir speciali Lenkijos Vyskupų Konferencijos komisija. Nepaisant draudimų, Domanskis toliau rinko aukas skleisdamas melą, jog Bažnyčia patvirtino "Taikos Motinos" bažnyčios statybą.

1999 m. Domanskis įkūrė "Šv. Dvasios draugiją". Po nuolatinių priminimų, pokalbių ir draudimų tais pačiais metais Vroclavo arkivyskupijos kurija išleido komunikatą, kuriame konstatuojama, jog minėtas žmogus yra užsispyręs ir veikia savavališkai, klaidindamas visuomenę dėl tariamai turėto apreiškimo ir iškreipdamas katalikų tikėjimą. Todėl uždrausta kunigams ir tikintiesiems savo pamaldumą sieti su minėtu žmogumi, jo įsteigta draugija ir juos remti. Vyskupas ėmėsi griežtesnių priemonių, nes visos kitos galimybės buvo išsemtos.

Komunikate cituojamas 1374 kanonas, kuriame sakoma, jog įstoję į prieš Bažnyčią veikiančią organizaciją, kitokiu būdu ją remiantys bei vadovaujantys jai ir dvasininkai, ir pasauliečiai baudžiami interdiktu, t.y. atirbojami nuo dvasinių Bažnyčios gėrių: dvasininkui uždraudžiama aukoti Mišias ir teikti sakramentus, atlikti kitas religines apeigas; pasauliečiui uždraudžiama dalyvauti Mišiose ir priimti sakramentus, jam atsakomos katalikiškos laidotuvės. Interdiktu nubaustas pasaulietis neįleidžiamas į bažnyčią į pamaldas, o jei ateitų, turi būti išvesdintas. Interdikto bausmę užsitraukusio dvasininko atliekamos apeigos nutrauktinos ir jis išvesdinamas. Jei nepaisant draudimo sąmoningai būtų atliekamos apeigos ir būtų dalyvaujama jose, katalikas, dvasininkas ir pasaulietis, užsitraukia sunkią šventvagystės nuodėmę.

Komunikate nurodoma, jog uždraudžiamos visos katalikiškos apeigos Domanskio organizacijoje, o visi joje atliekantys šventas apeigas dvasininkai ir jose dalyvaujantys pasauliečiai užsitraukia interdikta, kurį panaikinti gali tik vietos vyskupas.

1995 metais Tikėjimo Mokslo Kongregacija paskelbė notą dėl Vassula Ryden regėjimų ir jos platinamų pažiūrų. Konstatuota, jog jos veiklos kai kurie aspektai yra pozityvūs, tačiau galutinis rezultatas yra negatyvus, todėl Kongregacija paragino vyskopus savo vyskupijose neleisti platinti jos idėjų, o tikinčiuosius - nelaikyti minėtos moters raštų ir teiginių antgamtiniais ir išlaikyti gryną tikėjimą, kurį saugoti Kristus pavedė Bažnyčiai. Ši nota visiems katalikams yra įpareigojanti.

Vassula Ryden yra graikė stačiatikė, gyvenanti Šveicarijoje, teigianti turėjusi dangišką

apreiškimą, kurį stengėsi išplatinti daugybės konferencijų ir spaudinių pagalba. Tuose raštuose nemažai esminių prieštaravimų Bažnyčios Mokymui.

Apibendrinant: antgamtiniai reiškiniai yra įmanomi ir jų kilmę nustato Bažnyčia; Bažnyčios Mokymas yra aukščiau už privačius apreiškimus; Bažnyčios vyresniųjų - popiežiaus, vyskupų ir vienybėje su jais kunigų - skelbiamas Kristaus išganymo kelias yra aukščiau už privačiuose apreiškimuose duotus nurodymus; Bažnyčios patvirtintais privačiais apreiškimais katalikai gali tikėti, tačiau neprivalo, o tikėti Bažnyčios Mokymu ir jį priimti, norint pasiekti išganymą, privalo; iš Dievo kilę privatūs apreiškimai pasižymi klusnumu, nuolankumu, kuklumu, meile Bažnyčiai, dora bei gėrio vaisiais, o iš šėtono - puikybe, klasta, neapykanta Kristaus Bažnyčiai bei žmogaus griovimu; tikintieji neturėtų platinti ir skelbti apreiškimų, kol Bažnyčios vyresnieji jų nepatvirtino; katalikams nevalia remti ir sieti savo pamaldumo su Bažnyčios uždraustais klaidingais apreiškimais, nes antraip savo pačių išganymo kaina jie suardo vienybės su Dievu ir jo Bažnyčia ryšius.

Pagal kun.O.P.Volskio 2003 m. lapkrityje parašytą straipsnį "Privatūs apsireiškimai: Dievo pagalba ar šėtono pinklės?".